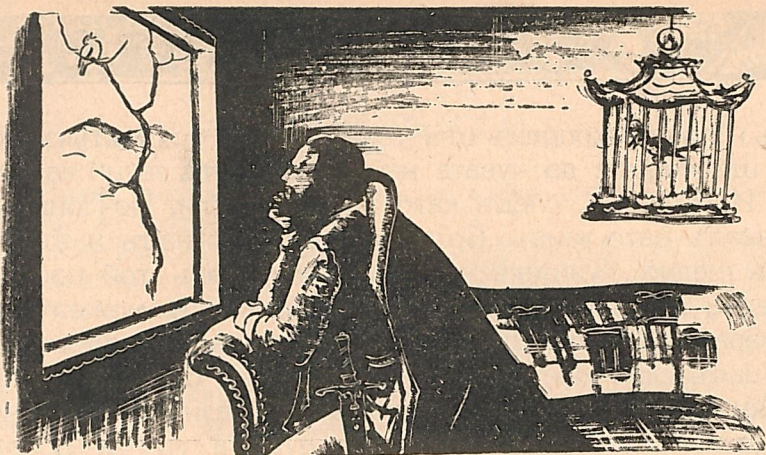

ПЪСЕНЬТА НА РОДНИЯ СЛАВЕЙ

Градината на знатния боляринъ била най-хубавата въ Търново. Птицитъ изпълвали нейнитъ простори съ пѣсни, както цвѣтята съ сладко ухание. Но царъ на тази градина билъ горскиятъ славей, който често оставялъ близкия балканъ, за да попѣе подъ малкото решетесто прозорче на болярина, обвито цѣлото съ рози. Неговата пѣсенъ била така волна и свободна, че славеитъ отъ околнитъ хълмове спирали и се прекланяли предъ неговия гласъ. Нѣмало по-неуморенъ и по-сладъкъ пѣвецъ отъ него. Боляринътъ го обичалъ и често го очаквалъ на прозореца. Понѣкога, унесенъ въ тежки грижи нощемъ, той се вслушвалъ въ славеевата пѣсенъ и заспивалъ, пренесенъ на нейнитъ криле по роднитъ балкани и гори.

Единъ день презъ българската столица минали търговци отъ далечни страни и се явили предъ знатния боляринъ. Между скжпитъ платове и рѣдки украшения тѣ извадили една малка златна клетка и я отворили. Вътре стоялъ единъ славей-играчка, изписанъ съ най-разноцвѣтни багри, а на главата му имало коронка, обсипана съ диаманти.

Японскиятъ търговецъ дълбоко се поклонилъ предъ болярина и казалъ:

— Свѣтило на тази страна, този славей иде отъ земята на изгрѣващото слънце. Името му е Йо-Понгъ, което значи „сладъкъ звукъ“, и е любимецъ на Негово Свѣтло Величество Японския императоръ. Той се раздѣли, обаче, съ него, следъ като му поднесоха другъ — още по-кра-